

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Cob/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320200325
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8320200325.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolňakovej a JUDr. Milana Majerníka, v spore žalobcu: DAK profi s.r.o., so sídlom Duchnovičova 1677/2, 066 01 Humenné, IČO: 45 845 581, právne zastúpeného JUDr. Júliusom Bučekom, advokátom, so sídlom Štefánikova 18, 066 01 Humenné, IČO: 42032954, proti žalovaným: 1./ V. W. G., I. XX.XX.XXXX, Z. Z. XXXX/XXX, XXX XX K., 2./ PODVIHORLATSKÉ PEKÁRNE A CUKRÁRNE a. s., so sídlom Mierová 34, 066 54 Humenné, IČO: 30 414 253, obom právne zastúpeným JUDr. Vladimírom Šatníkom, advokátom, so sídlom Mierová 64/2, 066 01 Humenné, IČO: 42083061, 3./ KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpenej JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom, so sídlom Vajnorská 55, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 42174856, o zaplatenie 14.722,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 7Cb/12/2020-150 zo 7. decembra 2020 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti voči žalovanému v 3./ rade a o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti voči žalovanému v 2./ rade a vo výrokoch o náhrade trov konania.

II. Žalovaným 1./, 2./ a 3./ rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Humenné 30. januára 2020 domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 14.722,88 eur. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že 9. decembra 2019 na parkovisku pred vchodom do hotela F. O. K. došlo ku škodovej udalosti na motorovom vozidle zn. Z. s evidenčným číslom K. XXX H. v jeho vlastníctve, keď vodička motorového vozidla zn. Z. s evidenčným číslom K. XXX Z. (ďalej len „žalovaná v 1. rade“) prudko plnou rýchlou cúvaním narazila zadnou časťou svojho motorového vozidla do prednej časti motorového vozidla v jeho vlastníctve. Žalovaná v 1. rade ako vodička motorového vozidla zodpovedá za škodu podľa § 420 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Keďže motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda, je vo vlastníctve žalovaného v 2. rade, pasívna vecná legitímácia žalovaného v 2. rade vyplýva z ustanovení § 427 ods. 1 a § 428 Občianskeho zákonníka a keďže motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda, bolo v čase škodovej udalosti povinne zmluvne poistené u žalovanej v 3. rade, pasívna vecná legitímácia žalovanej v 3. rade vyplýva z ustanovenia § 823 Občianskeho zákonníka a zo zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“). Náklady na opravu motorového vozidla vykonanú autorizovaným servisom L. Z., M.. L.. T.. O. N. boli vo výške 14.722,88 eur. Žalovaná v 3. rade mu vyrozumiením k oznámeniu o škodovej udalosti zo 16. januára 2020 doručeným 22. januára 2020 oznámila, že z technického hľadiska je pri

deklarovanom priebehu dopravnej nehody rozsah zdokumentovaného poškodenia neprijateľný, preto nemôže byť predmetom plnenia z povinného zmluvného poistenia. Ako reakciu na toto vyrozumienie 23. januára 2020 zaslal žalovanej v 3. rade výzvu na dobrovoľné plnenie, ktorou ju žiadal, aby prehodnotila svoj postup a uhradila mu faktúru za opravu. Žalovaná v 3. rade mu listom z 28. januára 2020 oznámila, že zotráva na svojom doterajšom stanovisku.

2. Žalobca podaním doručeným Okresnému súdu Humenné 7. septembra 2020 navrhol pripustenie zmeny petitu žaloby tak, aby jej zmenený petít znel: „Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 14.722,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 27.01.2020 do zaplatenia“. Okresný súd Humenné uznesením, č. k. 7Cb/12/2020-110 z 9. septembra 2020 zmenu petitu žaloby pripustil.

3. Žalobca podaním doručeným Okresnému súdu Humenné 19. októbra 2020 zobral žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 14.722,88 eur späť a v tejto časti žiadal konanie zastaviť. Žalobca späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 12.269,06 eur odôvodnil tým, že žalovaná v 3. rade mu 25. septembra 2020 uhradila 12.269,06 eur, späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 2.453,82 eur, ktoré predstavovali DPH, neodôvodnil.

4. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie 14.722,88 eur, zamietol žalobu vo zvyšnej časti voči žalovanej v 1. rade a žalovanej v 3. rade, uložil žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 12.269,06 eur od 26. februára 2020 do 25. septembra 2020 do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, zamietol žalobu vo zvyšnej časti voči žalovanému v 2. rade, priznal žalovanej v 1. rade proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku a priznal žalobcovi proti žalovaným v 2. a 3. rade náhradu trov konania v rozsahu 66 % s tým, že o výške trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ustanovenia § 324 ods. 1, ods. 2, § 365 ods. 1, ods. 4, § 369 ods. 1, ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 1, ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, § 420 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 11 ods. 6, ods. 7, ods. 8 zákona o PZP.

6. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že žalovaná v 1. rade vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že nemôže za škodu zodpovedať, pretože motorové vozidlo vo vlastníctve žalovaného v 2. rade viedla v súvislosti s plnením pracovných úloh. Neexistencia jej pasívnej vecnej legitímácie vyplýva z ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v 2. rade vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že predžalobná výzva z 23. januára 2020 mu nikdy nebola doručená a že z predžalobnej výzvy vyplýva, že mu ani nebola adresovaná. Žalovaná v 3. rade vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že po prehodnotení záverov poistnej udalosti a po opätovnom skončení šetrenia poistnej udalosti 24. septembra 2020 vyplatila žalobcovi poistné plnenie vo výške 12.269,06 eur. Keďže žalobca je platcom DPH, vznikol mu nárok na jej odpočítanie, a preto suma DPH nepredstavuje úbytok na jeho majetku, nie je jeho výdavkom a nemožno ju považovať za škodu. Neuznáva ani žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania, pretože k likvidácii poistnej udalosti pristúpila a písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie v zmysle ustanovenia § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP poskytla žalobcovi v rámci zákonnej lehoty troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že pasívna vecná legitímácia žalovanej v 1. rade ako vodičky motorového vozidla je daná zo zákona. Úrok z omeškania je sankciou za nedodržanie povinnosti uhradiť dlh riadne a včas a tvorí príslušenstvo pohľadávky. Veriteľovi vzniká nárok na úrok z omeškania automaticky zo zákona dňom, keď sa dlžník dostane do omeškania. V praxi sa jedná o deň nasledujúci po splatnosti faktúry, či po uplynutí dňa, do ktorého mala byť pohľadávka zaplatená. Po späťvzatí žaloby v časti o zaplatenie istiny vo výške 14.722,88 eur predmetom konania zostal iba nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 14.722,88 eur od 27. januára 2020 do zaplatenia. Žalovaný v 2. rade ako zamestnávateľ a žalovaná v 1. rade ako zamestnankyňa 14. januára 2019 uzatvorili pracovnú zmluvu na dobu neurčitú, v ktorej boli dohodnuté ako deň nástupu do práce 15. január 2019, druh práce právne služby v oblasti obchodu a personalistiky a pracovná doba 37,5 hod. týždenne. Žalovaný v 2. rade

nepopieral svoju zodpovednosť za škodu vzniknutú žalobcovi, avšak vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania namietal, že pred podaním žaloby nebol žalobcom vyzvaný na náhradu škody. Žalobca výzvou na dobrovoľné plnenie z 23. januára 2020 vyzval na zaplatenie škody iba žalovanú v 3. rade. Žalovaná v 3. rade žalobu pokiaľ sa jedná o nárok žalobcu na zaplatenie 12.269,06 eur nepopierala a v priebehu konania túto sumu žalobcovi aj uhradila. Poprela však nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania, nakoľko v zmysle zákona o PZP nárok na úrok z omeškania by poškodenému bolo možné priznať iba v prípade porušenia jej zákonnej povinnosti v zmysle ustanovenia § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP, pričom ona túto povinnosť neporušila. Ku škodovej udalosti došlo 9. decembra 2019, žalobca ju nahlásil žalovanej v 3. rade, ktorá vykonala šetrenie poistnej udalosti a listom zo 16. januára 2020 žalobcu upovedomila o dôvodoch, pre ktoré mu poistné plnenie nevyplatí. Tento list bol žalobcovi doručený 22. januára 2020.

7. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že poškodená fyzická alebo právnická osoba si môže uplatniť svoj nárok na náhradu škody len proti fyzickej alebo právnickej osobe, v ktorej je konkrétny pôvodca škody zamestnaný, nie proti priamemu pôvodcovi škody (tým nie je vylúčená zodpovednosť pôvodcu škody podľa pracovnoprávných predpisov). Priamy pôvodca škody - zamestnanec môže za škodu zodpovedať iba nepriamo, a to v rámci vnútorného právneho vzťahu medzi ním a zamestnávateľom. Zamestnanci právnickej osoby (podnikateľa) nezodpovedajú za škody spôsobené pri činnosti, ktorá nevybočuje z medzí plnenia úloh právnickej osoby, a tým ani z medzí plnenia pracovných úloh alebo pri činnosti, ktorá je v priamej súvislosti s ním, priamo poškodeným, ale podľa úpravy zodpovednosti pre nich priaznivejšie, ustanovenej v Zákonníku práce, zodpovedajú svojmu zamestnávateľovi. Žaloba voči žalovanému v 2. rade bola v časti o zaplatenie škody vo výške 12.269,06 eur podaná dôvodne a žalovaný v 2. rade svoju zodpovednosť nepoprel. Zodpovednosť žalovaného v 2. rade za vzniknutú škodu vyplýva z ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka a z ustanovenia § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Čo sa týka nároku žalobcu na úroky z omeškania voči žalovanej v 3. rade Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach, sp. zn. 1Cdo/212/2017 z 26. februára 2019 a sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018 dospel k záveru, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z..

8. Súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie 14.722,88 eur bez toho, aby požiadal žalovaných o súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby z dôvodu, že žalobca vzal žalobu čiastočne späť ešte pred prvým pojednávaním vo veci samej.

9. Súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti voči žalovanej v 1. rade ako nedôvodnú zamietol, pretože mal za preukázané, že ku škodovej udalosti došlo v čase plnenia pracovných povinností žalovanou v 1. rade pre žalovaného v 2. rade, a teda žalovaná v 1. rade nie je pasívne vecne legitimovaná. Žalovaná v 1. rade ako zamestnankyňa za vzniknutú škodu nezodpovedala, za vzniknutú škodu zodpovedá žalovaný v 2. rade ako zamestnávateľ žalovanej v 1. rade.

10. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi proti žalovanému v 2. rade nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške 8 % ročne od 26. februára 2020 do 25. septembra 2020 a vo zvyšnej časti žalobu voči žalovanému v 2. rade ako nedôvodnú zamietol. V tejto súvislosti súd konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že pred podaním žaloby vyzval žalovaného v 2. rade na zaplatenie škody. Keďže žaloba bola žalovanému v 2. rade doručená 25. februára 2020 súd považoval doručenie žaloby za kvalifikovanú výzvu na peňažné plnenie, v dôsledku čoho sa žalovaný v 2. rade dostal do omeškania s peňažným plnením až 26. februárom 2020 a v tomto omeškaní bol až do 25. septembra 2020, kedy bola žalobcovi suma vo výške 12.269,06 eur žalovanou v 3. rade uhradená.

11. Súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti voči žalovanej v 3. rade ako nedôvodnú zamietol z dôvodu, že žalovaná v 3. rade v lehote troch mesiacov od nahlásenia škodovej udalosti upovedomila žalobcu o výsledkoch šetrenia a dôvodoch odmietnutia vyplatenia poistného plnenia, a preto jej nevznikla ani povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2 CSP a s ohľadom na nedôvodnosť podania žaloby voči žalovanej v 1. rade, na strane ktorej nebola v konaní daná pasívna vecná legitímácia, priznal úspešnej žalovanej v 1. rade proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 CSP a ustanovením § 262 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi proti žalovaným v 2. a 3. rade náhradu trov konania v rozsahu 66 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením. V nadväznosti na to súd uviedol, že z procesného hľadiska zastavenie konania v časti o zaplatenie istiny 12.269,06 eur zavinili žalovaní, nakoľko táto suma bola žalobcovi uhradená až v priebehu súdneho konania a v časti o zaplatenie DPH vo výške 2.453,82 eur zastavenie konania z procesného hľadiska zavinil žalobca. Keďže úspech žalobcu v konaní bol v rozsahu 83 % a úspech žalovaných bol v rozsahu 17 %, žalobcovi vznikol voči žalovaným nárok na priznanie pomernej náhrady trov konania v rozsahu 66 %. Žalovaný v 2. rade žiadal voči nemu v časti náhrady trov konania aplikovať ustanovenie § 257 CSP, pretože podľa jeho názoru žalobca vzhľadom na späťvzatie žaloby v časti istiny zavinil zastavenie konania a on nedal príčinu pre to, aby bolo vedené súdne konanie. Avšak súd nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalovaného v 2. rade. Súd mal za to, že žaloba bola podaná dôvodne, žalovaný v 2. rade si bol vedomý svojej zodpovednosti nahradiť žalobcovi škodu a zodpovednosť za túto škodu nepopieral. Skutočnosť, že žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody priamo u poisťovateľa v zmysle platnej právnej úpravy, neznamená zánik jeho povinnosti škodu nahradiť. Žalovaný v 2. rade odo dňa doručenia žaloby vedel, že žalovaná v 3. rade poisťné plnenie žalobcovi nevyplatila a že z tohto dôvodu je vedené súdne konanie. Navyše na strane žalovaného v 2. rade neboli preukázané ani žiadne iné dôvody (osobné, majetkové, sociálne, resp. iné dôvody), v ktorých by súd vzhladol osobitné dôvody pre nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi a rovnako neboli dané ani dôvody spočívajúce v charaktere tohto konania, preto nevidel dôvod, prečo by mal žalobca znášať trovy súdneho konania sám.

14. Proti rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti voči žalovanej v 3. rade, výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti voči žalovanému v 2. rade a výrokov o náhrade trov konania podal včas odvolanie žalobca, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca predovšetkým nesúhlasil s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku, sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018, pretože podľa neho je takýto názor v rozpore s účelom Štvrtej smernice Európskej únie o poistení motorových vozidiel (smernica 2000/26/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. mája 2000 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o zmene a doplnení smerníc Rady č. 73/239/EHS a 88/357/EHS) a zároveň je v rozpore s primárnou funkciou úrokov z omeškania. Akceptáciou záverov rozsudku by bol v súvislosti s plnením poškodenému z PZP nastolený taký stav, že poisťovateľ v značnej personálnej aj finančnej presile, by sa svojej povinnosti mohol vyhnúť prostredníctvom vágnej odpovede poškodenému bez hrozby sankcionovateľnosti tohto konania. Takýto status, flagrantným spôsobom narúšajúci rovnosť medzi subjektmi súkromnoprávných vzťahov, nemôže byť v právnom štáte za žiadnych okolností akceptovateľný. Mal za to, že smernica jednoznačne viaže úroky z omeškania na nesplnenie peňažnej povinnosti poisťovateľa, avšak zákonodarcom bola do legislatívneho textu premietnutá spôsobom, ktorý pripúšťa rozličný výklad. Napriek tomu možno konštatovať, že úmyslom zákonodarcu bolo viazať povinnosť hradenia úrokov z omeškania (aj) na (ne)poskytnutie plnenia zo strany poisťovateľa tak, ako to predpokladá uvedená smernica. Vychádzajúc z doslovného znenia ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o PZP skutočne možno prísť k záveru, že tento pokrýva len poisťovateľovo omeškanie s nesplnením nepeňažnej povinnosti. Zároveň je však nevyhnutné podotknúť, že súd nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca musí sa od neho odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu. Kľúčom pre správnu interpretáciu zákonného textu je preto hľadanie účelu a zmyslu právnej normy v intenciách celého právneho poriadku Slovenskej

republiky, najmä jeho ústavnej súladnosti. V nadväznosti na to zdôraznil, že ak platí, že poisťovateľ je sankcionovaný za porušenie svojej nepeňažnej povinnosti, potom nesmie ostať bez právnej pozornosti ani omeškanie so splnením peňažného záväzku, ktorý celkom jednoznačne väčším spôsobom zasahuje do Ústavou Slovenskej republiky garantovaných práv poškodeného. Aplikácia argumentu a simili by zasa v mantineloch analógie viedla k ustanoveniu § 517 Občianskeho zákonníka, prípadne k ustanoveniu § 369 Obchodného zákonníka. Ďalej konštatoval, že aj pri prijatí záveru, že úroky z omeškania zákon o PZP viaže výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti normovanej v ustanovení § 11 ods. 6, detailné skúmanie legislatívneho textu už vo svojich úvodných ustanoveniach privádza k úskaliu, ku ktorému sa najvyšší súd vo svojom rozsudku opomenul vyjadriť. Ustanovenie § 1 ods. 2 zákona o PZP totiž stanovuje aplikabilitu osobitných predpisov (s priamym odkazom na Občiansky zákonník) za podmienky, že samotný zákon o PZP neustanovuje inak. Pertraktované ustanovenie tak explicitne zakladá subsidiaritu Občianskeho zákonníka k zákonu o PZP. Preto je nepochybné, že na predmetný právny vzťah sa bude vzťahovať Občiansky zákonník ako základný súkromnoprávny predpis v podmienkach Slovenskej republiky a že zákon o PZP aplikáciu ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevyklučuje a ani použitím výkladových metód nemožno dospieť k opozitnému záveru. Ak samotný najvyšší súd v rozsudku konštatuje, že ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o PZP sankcionuje len nesplnenie nepeňažnej povinnosti zo strany poisťovateľa, neexistuje racionálny predpoklad pre konštatáciu, v zmysle ktorej sa nebude sankcionovať ani omeškanie s peňažným plnením podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 1 ods. 2 zákona o PZP. Toto tvrdenie však platí len za okolností, že na ustanovenie § 1 ods. 2 zákona o PZP sa bude nazerať podobným spôsobom ako naň nazeral najvyšší súd v rozhodnutí, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Na podklade všetkých vyššie uvedených skutočností považoval za nepochybné, že poisťovateľ je povinný plniť v stanovenej lehote, teda do 15 dní po skončení šetrenia škodovej udalosti. Uplynutím tejto lehoty sa poisťovateľ dostal do omeškania splniť povinnosť riadne a včas a keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má poškodený právo požadovať od poisťovateľa popri plnení aj úroky z omeškania. Úrok z omeškania je sankciou za nedodržanie povinnosti uhradiť dlh riadne a včas, pričom tvorí príslušenstvo pohľadávky. Veriteľovi vzniká nárok na úhradu úroku z omeškania automaticky zo zákona dňom, kedy sa dlžník dostane do omeškania. V praxi sa jedná o deň, ktorý nasleduje po splatnosti faktúry či po uplynutí dňa, do ktorého mala byť pohľadávka zaplatená. Vo vzťahu k výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti voči žalovanému v 2. rade žalobca namietal, že súd prvej inštancie za začiatok omeškania žalovaného v 2. rade považoval až deň po doručení žaloby žalovanému v 2. rade zo strany súdu prvej inštancie z dôvodu, že pred doručení žaloby žalovaného v 2. rade na úhradu poistného plnenia nijako nevyzýval. Avšak napriek tomu, že predžalobnú výzvu na úhradu poistného plnenia z 23. januára 2020 zasielal len žalovanej v 3. rade, (nakoľko využil svoje zákonné právo v zmysle zákona o PZP uplatniť si svoje nároky priamo u poisťovateľa), to nezabavuje žalovaného v 2. rade ako majiteľa motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, vyhnúť sa zodpovednosti za škodu jemu spôsobenú, pričom ak poisťovňa o všetkých úhradách a nárokoch uplatnených voči svojim klientom informuje v každom jednom prípade aj samotného poisteného, nemožno za začiatok omeškania považovať až deň doručenia žaloby, keďže je zrejmé, že žalovaný v 2. rade o uplatnenom nároku na náhradu škody vedel už skôr. Zároveň súd prvej inštancie tým, že vôbec neskúmal skutočnosť, kedy sa žalovaný v 2. rade dozvedel o vzniku škody, ktorá bola spôsobená jeho zamestnankyňou a motorovým vozidlom v jeho vlastníctve, porušil jeho právo na spravodlivý proces. K odvolaním napadnutému výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanej v 1. rade proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, žalobca tvrdil, že žalovaná v 1. rade rovnako nesie zodpovednosť za vyvolanie tohto súdneho konania, nakoľko svojím konaním naň dala podnet. Navyše až do podania odporu proti platobnému rozkazu nemal vedomosť o tom, že žalovaná v 1. rade je zamestnankyňou žalovaného v 2. rade, keďže túto skutočnosť v čase, keď došlo k dopravnej nehode, neuviedla. Preto bolo podľa neho logické, že sa na základe informácii, ktorými disponoval v čase podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, domáhal náhrady škody na motorovom vozidle aj od žalovanej v 1. rade, ktorá bola ako vodička za vznik dopravnej nehody a za poškodenie jeho vozidla priamo zodpovedná. Z týchto dôvodov mal za to, že v tomto prípade prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 257 CSP. Pokiaľ ide o pomer úspechu vo veci medzi ním a žalovanými v 2. a 3. rade poukázal na skutočnosť, že pôvodne sa domáhal zaplata sumy 14.722,88 eur, ktorú v súvislosti s uplatnením DPH žalovaní nijakým spôsobom nerozporovali až do dňa úhrady poistného plnenia. Po uhradení poistného plnenia žalovanou v 3. rade zobral žalobu v tejto časti späť. Súd prvej inštancie teda konanie vo veci zaplata 14.722,88 eur zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby, keďže došlo k úhrade poistného plnenia, nie z dôvodu, že by bolo uplatňovanie DPH z jeho strany nezákonné. Za týchto okolností mal za to, že v dôsledku úhrady poistného plnenia žalovanou v 3. rade mal plný úspech vo veci, a preto je namieste priznať mu náhradu trov konania voči žalovaným v 2. a 3.

rade v rozsahu 100 %. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

15. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná v 3. rade, ktorá uviedla, že a priori zotrúva na všetkých svojich vyjadreniach a písomných podaniach prezentovaných v prvoinštančnom konaní. Podané odvolanie považuje za nedôvodné a opakujúce už súdom riadne a právne i skutkovo správne posúdené tvrdenia žalobcu, ktorý nedokázal v konaní preukázať vznik nároku na úrok z omeškania voči nej. Nestotožňuje sa s argumentáciou žalobcu ohľadom vzniku nároku na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP v spojení s ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka, pretože zákon o PZP je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnym zákonom v pomere k všeobecnému zákonu, t. j. úprava obsiahnutá v ustanovení § 11 ods. 6 a ods. 8 zákona o PZP je úpravou „lex specialis“ k úprave obsiahnutej v Občianskom zákonníku. Pokiaľ by sa odvolací súd stotožnil s tvrdeniami žalobcu, že nárok na úrok z omeškania bez ohľadu na ustanovenia zákona o PZP vzniká aj podľa ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka, znamenalo by to, že za jedno omeškanie by poisťovateľ bol povinný platiť úroky z omeškania dvakrát. Takýto záver by bol právne neudržateľný z dôvodu, že v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je možné sankcionovať jedno omeškanie dvoma rôznymi úrokmi, inými slovami jedno porušenie povinností nemôže znamenať dve sankcie v podobe dvoch rôznych úrokov z omeškania. Šetrenie predmetnej poistnej udalosti bolo z jej strany ukončené bez poskytnutia poistného plnenia, nakoľko v rámci šetrenia poistnej udalosti sa dospelo k záverom, že poškodenie motorového vozidla nekorešponduje s príčinou vzniku, nehodovým dejom, ktorý opisuje žalobca. Žalobcovi túto skutočnosť v zmysle ustanovenia § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP riadne oznámila zaslaním vyrozumienia k oznámeniu škodovej udalosti zo 16. januára 2020, a preto sa nedostala do omeškania (keďže povinnosť, ktorá jej vyplývala z ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o PZP si splnila tým, že poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie). Až od skončenia potrebného vyšetrovania sa poisťovateľ dostáva do pozície dlžníka a ak neplní ani po uplynutí 15 dní, dostáva sa do omeškania. Práve z tohto dôvodu, vtedy keď je sporné, či došlo k poistnej udalosti alebo nie a vec je predmetom súdneho konania, vyšetrovanie treba považovať za skončené dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím súdu. Preto je podľa jej názoru pre danú vec irelevantné zo strany žalobcu poskytnutie svojoľnej (zákon nerešpektujúcej) lehoty na uhradenie dlžnej sumy z poistného vzťahu pod následkom sankcie v podobe úrokov z omeškania a od tohto momentu si ho uplatňovať. Jeho uplatnenie zo strany žalobcu považuje za nulité a contra legem, keďže neexistuje právny základ, teda predpoklady vzniku omeškania na jej strane. Na základe uvedených skutočností žalovaná v 3. rade žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanej v 3. rade voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v 2. rade, ktorý uviedol, že zamietnutie žaloby vo zvyšnej časti uplatňovaného nároku, t. j. v časti, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaných zaplatenia príslušného úroku z omeškania je v rozpore aj so základnými princípmi, na ktorých je založený postup súdu v civilnom sporovom konaní. Ide predovšetkým o rozpor s princípmi uvedenými v článkoch 2, 3, 4, 15, 16 a 18 Základných princípov Civilného sporového poriadku. Žalovaná v 3. rade totiž pristúpila k riešeniu poistnej udalosti bez náležitej odbornej starostlivosti a v rozpore so svojou povinnosťou zabezpečiť právo poškodeného tak, aby bol jeho nárok bezodkladne vysporiadaný, v dôsledku čoho nemôže byť ňou spôsobené omeškanie s uspokojením práv žalobcu ako poškodeného pripísané len na jeho ťarchu, keď on ani žiadnym spôsobom nemohol včasné odškodnenie poškodeného ovplyvniť. Zdôrazňuje tiež, že s peňažným plnením sa skutočne mohol dostať do omeškania až dňom, kedy sa o požiadavke žalobcu na zaplatenie škody dozvedel, t. j. až po podaní žaloby, t. j. až 26. februárom 2020. Na základe uvedených skutočností žalovaný v 2. rade navrhol, aby odvolací súd odvolaniu žalobcu vyhovel len v tej jeho časti, v ktorej napadol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho druhom výroku v časti, v ktorej súd zamietol žalobu vo zvyšnej časti proti žalovanej v 3. rade, ako aj v jeho treťom výroku a aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom jeho štvrtom a šiestom výroku ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému v 2. rade voči žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu.

17. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná v 1. rade, ktorá uviedla, že povinnosť žalobcu nahraďiť jej trovy konania by bola minimalizovaná v prípade, ak by žalobca náležitým spôsobom reagoval na jej obranu. O skutočnosti, že je zamestnankyňou žalovaného v 2. rade sa žalobca dozvedel najneskôr z ňou podaného odporu proti platobnému rozkazu zo 7. apríla 2020, v ktorom bola táto skutočnosť listinným dôkazom preukázaná. Napriek tomu žalobca až do vyhlásenia napadnutého rozsudku trval

na vymáhaní žalovanej sumy aj od nej a žalobu voči nej aj napriek jednoznačnému preukázaniu jej neopodstatnenosti nezobral už v počiatočných štádiách konania späť. Na základe uvedených skutočností žalovaná v 1. rade navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v jeho piatom výroku ako vecne správny potvrdil a priznal jej voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. K vyjadreniam žalovaných sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že pokiaľ ide o odvolanie proti II. výroku rozsudku trvá na tom, že súd dospel v tomto prípade k nesprávnym skutkovým zisteniam na podklade vykonaných dôkazov a rozhodnutie o zamietnutí žaloby voči žalovanej v 3. rade v časti úrokov z omeškania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň týmto výrokom došlo zo strany súdu prvej inštancie k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. S týmto jeho právnym názorom vyslovil vo svojom vyjadrení súhlas aj žalovaný v 2. rade, keďže rovnako poukázal na to, že v danom prípade žalovaná v 3. rade pristúpila k riešeniu poisťnej udalosti bez náležitej odbornej starostlivosti a v rozpore so svojou povinnosťou zabezpečiť právo poškodeného tak, aby bol jeho nárok bezodkladne vysporiadaný. Súčasne má aj naďalej za to, že v rámci rozhodovania o trovách konania vo vzťahu k žalovanej v 1. rade prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 257 CSP. Na základe uvedených skutočností žalobca opätovne navrhol, aby odvolací súd odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si opätovne uplatnil trovy odvolacieho konania.

19. K vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná v 1. rade, ktorá uviedla, že žalobca vo svojom vyjadrení vo vzťahu k nepriznaniu náhrady trov konania bez toho, aby to akokoľvek bližšie zdôvodňoval, len zotrváva na svojom návrhu prezentovanom v odvolaní. Preto aj ona nepokladá za potrebné skutočnosti uvedené vo svojom vyjadrení k odvolaniu akýmkoľvek spôsobom dopĺňať a v celom rozsahu na tieto skutočnosti poukazuje. Na základe uvedených skutočností žalovaná v 1. rade opätovne navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v jeho piatom výroku ako vecne správny potvrdil a priznal jej voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

20. K vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v 2. rade, ktorý uviedol, že týmto potvrdzuje, že súhlasí s odvolacími dôvodmi žalobcu v tej časti odvolania, v ktorej žalobca napadol výrok rozsudku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej voči žalovanej v 3. rade. Naďalej však nesúhlasí s odvolacími dôvodmi žalobcu vo vzťahu k tej časti odvolania, v ktorej žalobca napadol štvrtý výrok rozsudku. Na základe uvedených skutočností žalovaný v 2. rade opätovne navrhol, aby odvolací súd odvolaniu žalobcu vyhovel len v tej jeho časti, v ktorej napadol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho druhom výroku v časti, v ktorej súd zamietol žalobu vo zvyšnej časti proti žalovanej v 3. rade, ako aj v jeho treťom výroku a aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom jeho štvrtom a šiestom výroku ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému v 2. rade voči žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu.

21. K vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná v 3. rade, ktorá uviedla, že žalobca vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by sa v priebehu písomného štádia predmetnej právnej veci nevyjadrila, preto najmä s poukazom na hospodárnosť konania odkazuje a zotrváva na všetkých ňou doposiaľ v konaní uvedených skutočnostiach, podané odvolanie považuje za nedôvodné a opakujúce už súdom riadne a právne i skutkovo správne posúdené tvrdenia žalobcu, ktorý nedokázal v konaní preukázať vznik nároku na úrok z omeškania voči nej. Má za to, že v konaní absentujú rozhodné skutočnosti pre uplatnenie si nároku na úrok z omeškania voči nej, inak povedané v konaní nebol naplnený predpoklad (hypotéza právnej normy) pre občianskoprávnu sankciu poisťovateľa vo forme úrokov z omeškania. Omeškanie by tak mohlo vzniknúť až po právoplatnom rozhodnutí súdu o výške náhrady škody a po márnom uplynutí lehoty na plnenie. Na základe uvedených skutočností žalovaná v 3. rade opätovne žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanej v 3. rade voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

22. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

23. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné.

24. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

25. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

26. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

27. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie má odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

28. Pokiaľ žalobca v odvolaní trval na tom, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil jeho nárok na úroky z omeškania voči žalovanej v 3. rade, odvolací súd konštatuje, že právne posúdenie tohto nároku žalobcu súdom prvej inštancie je v súlade s relevantnými zákonnými ustanoveniami, ako aj s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

29. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018 je v rozpore s účelom Štvrtej smernice Európskej únie o poistení motorových vozidiel (smernica 2000/26/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. mája 2000 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o zmene a doplnení smerníc Rady č. 73/239/EHS a 88/357/EHS) a s primárnou funkciou úrokov z omeškania.

30. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na body 18. a 19. preambuly citovanej smernice, podľa ktorých okrem toho, že sa zabezpečí, aby poisťovňa mala svojho zástupcu v štáte, kde má poškodená osoba trvalý pobyt, je vhodné zaručiť, že poškodená osoba bude mať osobitné právo na rýchle poskytnutie poistného plnenia; preto je potrebné zaviesť do vnútroštátneho práva primerane účinné a systematické finančné alebo rovnocenné administratívne sankcie - ako sú súdne zákazy v kombinácii so správnymi pokutami, pravidelné hlásenie sa dohliadajúcim orgánom, kontroly na mieste, uverejnenie v národnom úradnom vestníku a v tlači, dočasné pozastavenie činnosti spoločnosti (zákaz uzatvárania nových zmlúv na určité obdobie), vymenovanie osobitného zástupcu dohliadajúcich orgánov zodpovedného za monitorovanie, či podnikateľská činnosť sa vykonáva v súlade so zákonmi o poistení, odobratie povolenia na vykonávanie takejto podnikateľskej činnosti, sankcie pre riaditeľov a manažment - pre prípad, že poisťovňa alebo jej zástupca si neplní povinnosť náhrady škody v primeranej lehote; toto by nemalo brániť uplatneniu ďalších opatrení - patriacich najmä pod kontrolné právomoci - ktoré sa môžu považovať za primerané; avšak podmienkou je, aby zodpovednosť a vzniknutá škoda boli nespochybniteľné, aby poisťovňa bola schopná realizovať zodpovedajúce plnenie v predpísanej lehote; zodpovedajúce plnenie náhrady by malo byť vyhotovené písomne a malo by obsahovať dôvody, na

základe ktorých bola určená zodpovednosť a škody. Okrem týchto sankcií je vhodné zaviesť povinnosť platenia úrokov z výšky náhrady stanovenej poisťovňou alebo súdom poškodenej osobe, ak sa plnenie nerealizovalo v zmienenej predpísanej lehote; ak má členský štát platné vnútroštátne predpisy, ktoré obsahujú požiadavku platenia úroku z omeškania, toto ustanovenie sa môže vykonať odkazom na tieto predpisy.

31. Odvolací súd má za to, že dôkazom toho, že Slovenská republika si úlohy vyplývajúce jej z tejto smernice splnila, sú ustanovenia § 11 ods. 6, ods. 7 zákona o PZP, ktoré upravujú povinnosti poisťovateľa súvisiace s poskytovaním poistného plnenia poškodenému a ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o PZP, ktoré upravuje sankciu za nesplnenie povinnosti ustanovenej v § 11 ods. 6 zákona o PZP poisťovateľom. Keďže o tieto ustanovenia sa vo vyššie spomenutom rozsudku opieral aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, jeho právny názor nemôže byť a ani nie je v rozpore s citovanou smernicou.

32. Ak žalobca argumentoval tým, že najvyšší súd sa vo svojom rozsudku opomenul vyjadriť k tomu, že na predmetný právny vzťah sa bude vzťahovať aj Občiansky zákonník ako základný súkromnoprávny predpis v podmienkach Slovenskej republiky a že zákon o PZP aplikáciu ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevylučuje, odvolací súd zdôrazňuje, že najvyšší súd v odôvodnení rozsudku, sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018 dospel k záveru, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z..

33. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 7 zákona o PZP poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

34. Zároveň odvolací súd nespochybnuje, že právo žalobcu na úroky z omeškania by jednoznačne vyplývalo z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom predmetný nárok súdna prax bez väčších polemík priznáva. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na právny názor vyslovený Krajským súdom v Bratislave v rozsudku, sp. zn. 6Co/504/2013 zo 4. novembra 2013, kde v odôvodnení tohto rozhodnutia predmetný súd uviedol, že úroky z omeškania podľa ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s ust. § 11 ods. 6 predmetného zákona sankcionujú len neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti. Nezbatia však poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie, a to i v prípade, ak poisťovateľ povinnosti uvedené v ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnil včas, teda skončil prešetrenie poistnej udalosti alebo poskytol vysvetlenie o odmietnutí poistného plnenia. Rovnaký právny názor vyslovil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku, sp. zn. 11Co/74/2016 z 19. septembra 2017 a taktiež v rozsudkoch sp. zn. 20Co/158/2011 z 12. júla 2012 a sp. zn. 20Co/45/2012, ako aj sp. zn. 20Co/66/2011. (V týchto rozhodnutiach sa okrem iného uvádza, že ak poisťovateľ sa nestotožňuje s lekárskeho posudkom o výške bodového ohodnotenia, dostáva sa do omeškania, ak mu poškodený nijako nebráni preveriť správnosť bodového ohodnotenia a zbytočne preverenie odkladal.)

35. V prejednávanej veci však došlo k škodovej udalosti na motorovom vozidle žalobcu 9. decembra 2019, žalobca doručil žalobu súdu prvej inštancie 30. januára 2020 a čiastočne, v rozsahu nároku na zaplatenie istiny vo výške 14.722,88 eur ju zobral späť podaním z 19. októbra 2020, a to z dôvodu, že žalovaná v 3. rade mu 25. septembra 2020 uhradila sumu 12.269,06 eur. Späťvzatie žaloby v časti istiny vo výške 2.453,82 eur, ktoré predstavujú DPH, žalobca neodôvodnil. Napadnutým rozsudok súd prvej inštancie rozhodol o žalobe 7. decembra 2020.

36. Vzhľadom na tieto okolnosti, odvolací súd zdôrazňuje, že ak žalovaná v 3. rade poskytla žalobcovi poistné plnenie pred doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, žalovaná v 3. rade sa nemohla dostať do omeškania s plnením poistného plnenia, a teda ani ju súd prvej inštancie nemohol zaviazat' na zaplatenie žalobcom uplatneného úroku z omeškania.

37. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej

veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

38. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

39. Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie všetky vykonané dôkazy vyhodnotil správne a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky. Čo sa týka hodnotiacich argumentov žalobcu ohľadom začiatku omeškania žalovaného v 2. rade, odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal, že pred podaním žaloby bol žalovaný v 2. rade vyzvaný na zaplatenie škody, a preto považuje tieto argumenty žalobcu uvedené v odvolaní za irelevantné.

40. Súčasne ako nepravdivé hodnotí odvolací súd tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že vôbec neskúmal skutočnosť, kedy sa žalovaný v 2. rade dozvedel o vzniku škody, ktorá bola spôsobená jeho zamestnankyňou a motorovým vozidlom v jeho vlastníctve. Súd prvej inštancie aj pri posúdení tejto otázky musel postupovať v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku upravujúcimi dokazovanie, a preto nemohol iniciatívne vykonať ďalšie dôkazy, na preukázanie toho, kedy sa žalovaný v 2. rade skutočne dozvedel o vzniku škody.

41. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že pri posúdení nároku žalovanej v 1. rade na náhradu trov konania proti žalobcovi prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 257 CSP, odvolací súd konštatuje, že aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a možno dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Prípadné nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a aby neodporovalo dobrým mravom.

42. Zákon explicitne nevypočítava, ktoré okolnosti sú relevantné do takej miery, že môžu predstavovať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Judikatúra považuje za nepostačujúci na aplikáciu § 257 CSP len všeobecný záver hodnotiaci dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku (porov. R 34/1982, R 23/1989).

43. Odvolací súd má za to, že v danom prípade za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať skutočnosť, že žalobca v čase podania žaloby nedisponoval informáciou, že žalovaná v 1. rade je

zamestnankyňou žalovaného v 2. rade. Navyše aj keď sa žalobca z doručeného odporu proti platobnému rozkazu o tejto skutočnosti dozvedel, nechal žalobu voči žalovanej v 1. rade späť, ale aj naďalej pokračoval v súdnom konaní voči žalovanej v 1. rade, ktorá bola zastúpená právnym zástupcom a tak navyšoval trovy konania, v súvislosti s ktorými si musel byť vedomý, že ak bude v spore neúspešný, zrejme bude povinný žalovanej v 1. rade tieto trovy nahradiť.

44. Rovnako odvolací súd nesúhlasí s námietkou žalobcu, že v dôsledku úhrady poistného plnenia žalovanou v 3. rade mal plný úspech vo veci, a preto je namieste priznať mu náhradu trov konania voči žalovaným v 2. a 3. rade v rozsahu 100 %. V nadväznosti na to odvolací súd pripomína, že zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie 2.453,82 eur zaviniť žalobca, pretože ako platca DPH už v čase podania žaloby vedel, resp. mal vedieť, že ako platcovi DPH mu vznikol nárok na jej odpočítanie. Ak by žalobca žalobu v tejto časti nebol vzal späť, s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou by bol súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol a žalobca by bol v tejto časti neúspešný.

45. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

46. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalobcu bolo v celom rozsahu vyhodnotenú ako nedôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovaným v 1./, 2./ a 3./ rade proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).